

Viața Creștină

27 Octombrie 2013

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 41 (150)

<http://poienita.iasi.mmb.ro>

parohia.poienita@yahoo.ro

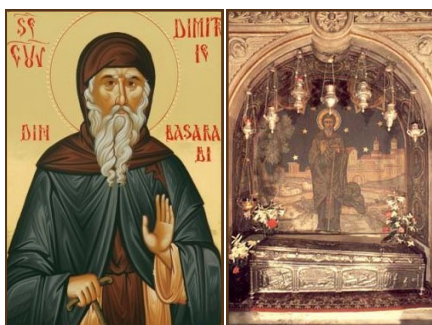
www.facebook.com/parohiapoienita

Evanghelia și Apostolul

În **Duminica a 24-a după Rusalii** se citește **Evanghelia** de la **Luca 8, 41-56 (Învierea fiicei lui Iair)**, și **Apostolul** din **Efesenii 2, 14-22**.

Sinaxar

În această zi sărbătorim pe **Sf. Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor** și pe **Sf. Mucenic Nestor**.

Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou

Născut în satul bulgar Basarabov, într-o familie de oameni săraci, dar cu mare credință în Dumnezeu, Sfântul Dimitrie cel Nou și-a câștigat de mic existența îngrijind vitele sătenilor, pentru că n-a putut urma o școală.

Din tinerețe a avut chemare pentru viața monahală, de aceea a lăsat lumea și s-a retras într-o peșteră din apropierea satului, pe malul râului Lom, unde s-a nevoit întreaga viață, rugându-se și postind.

Când a simțit că se apropie momentul trecerii lui la Domnul, s-a așezat între două lespezi de piatră și, curând, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Nimeni n-ar fi știut de moaștele sfântului, dacă el nu i s-ar fi arătat în vis unei fete bolnave căreia i-a promis tămăduirea dacă părinții ei îi vor scoate rămașițele sale din apele râului Lom, unde ajunseseră. După ce moaștele lui au fost scoase la lumină, fata s-a atins de ele și pe dată s-a vindecat.

Timp de cinci secole, ele au fost păstrate într-o biserică din satul Basarabov, apoi în anii războiului ruso-turc (1768-1774), generalul rus Saltacov le-a luat cu el, pentru a nu fi profanate de turci. Ajungând el în București, le-a lăsat aici la rugămintea Mitropolitului Grigorie al II-lea al Țării Românești, fiind așezate în Catedrala Patriarhală.

Etapele păcatului

Vă voi spune când începe păcătoșenia. Iată cum vine ispita:

1 ni se înfățișează în minte ceva rău sau ochiul vede ceva și ceea ce a văzut stărnește gânduri rele! Aceasta este **provocarea**. Aici nu este nici un păcat, căci și una și alta se năpustesc fără să vrem. Dacă voi, îndată ce simțiți ceva rău, vă împotriviți lui și vă îndreptați spre Domnul, faceți ceea ce se cuvine – nevoiță duhovnicească. Dar, dacă voi nu vă împotriviți lui, ci începeți să vă gândiți și iarăși vă gândiți, fără să vă împotriviți și fără să-l urăți, fără să vă îndepărtați, atunci nu mai este bine. Sufletul vi s-a zdruncinat. Nici aici încă nu este niciun păcat, dar pasul spre păcat este făcut...

Însă, dacă cineva este prins de lucrul acela rău și începe să se gândească la el și se tot gândește, săvârșește al doilea act al căderii în păcat:

2 **convorbirea** cu gândul rău sau atenția la el. Nici aici încă nu este nici un păcat, precum am spus, ci i se pune început.

3 Al treilea moment al căderii în păcat – **consimțirea** la gândul cel rău; omului îi place să se gândească la rău și chiar și fapta îi place. Aici este mai mult din păcat, dar încă nu este păcatul. Este necurăție. Și se întâmplă – consimțirea să izbucnească dintr-o dată, involuntar.

4 Al patrulea moment al căderii în păcat este **dorința** cea rea, înclinarea voinței, chiar dacă nu este încă hotărâtoare. Aici este păcat, căci este un lucru voit. Sentimentele nu le poate omul întotdeauna stăpâni, însă dorințele sunt în puterea noastră. Toate acestea, totuși, nu sunt adevăratul păcat, ci numai prefața lui.

Sfântul Teofan Zăvorâtul

(1815-1894)

5 Al cincilea moment este **hotărârea** de a păcătui sau acordul la păcat. Aici este adevăratul păcat, dar numai la-untră. După aceasta nu întârzie să apară nici

6 **păcatul** cu fapta... și aceasta este adevărata cădere, vătămarea sufletului, pierderea harului, căderea sub puterea vrăjmașului.

Așadar, alungați gândurile, fără să intrați în discuție cu ele, înăbușiți imediat consimțirea și nimiciți dorințele. Aici este toată lupta. Și se întâmplă ca gândul, consimțirea și dorința – toate să se producă în același timp. Nu-i nimic. În cazul acesta toate sunt ca o provocare. Și lupta pe toate le va alunga ușor.”

Marea putere a Utreniei

Vă voi spune că **Să mergeți neapărat la biserică și întotdeauna, până începe slujba, să încercați să veniți primul. Utrenia este una din cele mai grele rânduieli ale vieții mănăstirești, care are în schimb și o mare putere. Utrenia, după cuvintele Părinților din vechime, este mai importantă decât Liturghia. La Liturghie Iisus Hristos ni Se aduce nouă jertfă, iar la Utrenie, noi ne aducem jertfă Lui. Această silire, această luptă cu trupul are o mare importanță.”**

(Sfântul Varsanufie de la Optina, Filocalia de la Optina, Editura Egumenița, Galați, 2009, p. 47)

Halloween – sărbătoare celtă în cinstea zeului morții, „Samhain”

După ce a cucerit Apusul, Halloween-ul își continuă marșul triumfal și către țările ortodoxe ale Răsăritului creștin, având ca principal alițat... statul. Da, statul laic, preocupat tot mai mult de modul în care ar putea interzice cu totul manifestările creștine în spațiul public – lucru reușit deja în unele state unde nu este permisă afirmarea credinței în Hristos în perimetrul școlilor – este cel ce promovează astăzi prin mass-media și prin mai toate sistemele de învățământ sărbătoarea păgână Halloween.

Halloween-ul este o sărbătoare păgână importată de la americani care amestecă și confundă religia cu magia, practic nu are nimic creștin în conținutul său. Această „sărbătoare” în spiritul divertismentului promovează o cultură a urâtului, în cadrul căreia impresionează admirativ cea mai hidoasă mască sau cea mai macabră acțiune.

Ideea de a se deghiza în demoni este oricum lipsită de logică. Istoricii religiilor afirmă că scopul pentru care erau purtate măști în religiile primitive era crearea unei legături spirituale cu zeitatea sau ființa reprezentată prin acea mască.

Ori deghizându-se în demoni, oamenii nu fac altceva decât să le ofere acestora propriul lor corp drept punte de manifestare în planul fizic. Adică înde-

plinesc exact lucrul de care ar trebui să se protejeze.

Acest joc cu răul și de-a răul nu poate avea doar caracter de divertisment inofensiv, ci în această formă se ascunde, de fapt, o provocare și o pătrundere într-o lume necunoscută și periculoasă, pentru care ignoranța nu este o scuză.

„Sărbătoarea” actuală cu valențe de carnaval a Halloween-ului a fost influențată de diverse culturi pe filieră celtică și romană. Celții celebrau pe 1 noiembrie Anul Nou printr-un festival numit „Samhain”, care marca trecerea din sezonul soarelui în sezonul întunericului, când toate focurile erau stinse și druizii, adică preoții lor, aprindeau altele, dându-le câte o torță fiecărei familii cu menirea de a încălzi casele și a ocroti de spiritele întunericului. Tot în

jurul datei de 1 noiembrie romanii aveau sărbătoarea „Ziua Pomona”, numită după zeita fructelor și a grădinilor, când celebrau roadele naturii. Cu timpul cele două sărbători păgâne au devenit una singură, împrumutându-și caracteristicile și conținuturile una alteia, într-o mare celebrare a toamnei.

Sărbătoarea pe care americanii o celebrează în zilele noastre este un amestec păgân de magie, spirite rele, moarte, stafii, schelete și cranii specifice festivalului celtic „Samhain”.

Oricât de inofensivă ar părea la prima vedere astfel de manifestare și oricât de multă bucurie ar aduce copiilor, fapt pentru care mulți părinți sunt confuzi, conținutul său ne duce în lumea întunericului, nu în împărăția luminii.

Halloween-ul nu se limitează la amuzament, la o simplă distracție sau la un carnaval cu măști câtă vreme are o tentă religioasă. Subtilitatea răului din conținutul său este foarte mare pentru că întruchiează una dintre metodele multiple de amăgire și înșelare folosite de diavol și este cea mai potrivită pentru sufletele curate, dar neinstruite, cu o vigență spirituală scăzută.

Când copiii se deghizează în înfățișări malefice nu este o aplecare spre bine și frumos, ci spre chipul diavolului, iar cuvintele „trick or treat” (ne dați ori vă bănuim - truc sau tratație) nu este un simplu joc, ci o aderare la lucrarea răului, cu nebanuite consecințe pe plan emoțional și comportamental.

Pentru orice creștin, fenomenul Halloween este o aderare subtilă la lucrarea celui rău tocmai prin încercarea de bagatelizare a lucrării diavolului și a unor acte magice păgâne.

Nu putem să ironizăm și să ne jucăm cu răul, pentru că „tatăl minciunii” (Ioan 8, 44) nu prea știe de joacă și ademenește sufletele ignorante și neinstruite duhovnicește prin tot felul de practici care par inofensive.

Ca mărturisitori creștini nu putem opta și pentru rău și pentru bine, pentru Dumnezeu și pentru diavol, ci să luăm aminte la cuvintele Sfântului Apostol Petru: „Fiți treji, privegheați; potrivit vostru, diavolul, umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8).

(Sursa: mihailandrei.wordpress.com)

Sf. Macarie cel Mare: Sfaturi pentru a muri fericit

Pilde ortodoxe

O persoană ajunsă la Sfântul Macarie, i-a cerut sfaturi pentru a muri fericit. Sfântul Macarie i-a spus:

- Mergi în cimitir și vorbește-i de rău pe morți.

Persoana a făcut după cum i s-a

spus, iar când a fost întrebată de răspunsul celor morți, a zis:

- Morții nu mi-au zis nimic.

- Atunci mergi mâine și laudă-i, i-a zis Macarie.

După ce a împlinit și al doilea sfat dat de Macarie, i-a spus acestuia:

- Nici de această dată nu mi-au vorbit.

Atunci Sfântul Macarie i-a zis:

- Dacă vrei să trăiești bine și să mori fericit, atunci fii asemenea celor morți, adică nu căuta lauda sau defăimarea oamenilor.